

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: H. s. B., zastoupeného JUDr. Josefem Prokešem, advokátem v Liberci, nám. Dr. E. Beneše 13, proti žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje, se sídlem Liberec, U Jezu 462/2a, za účasti: 1) V. G., 2) H. s. P., 3) H. s. K. L., 4) L. s. p., a 5) Pozemkový fond ČR, územní pracoviště Liberec, se sídlem Liberec, U Nisy 6a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2004, čj. KULK 3845/2004 OLH, o kasačních stížnostech žalobce ze dne 23. 3. 2006 a ze dne 6. 4. 2006 proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 17. 3. 2006, čj. 59 Ca 140/2004 - 54,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 21/2006 a sp. zn. 8 As 22/2006 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 8 As 21/2006.
- II. Řízení o kasační stížnosti žalobce ze dne 23. 3. 2006 se zastavuje.
- III. Kasační stížnost žalobce ze dne 6. 4. 2006 se odmítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2004, čj. KULK 3845/2004 OLH, rozhodl o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu F. ze dne 20. 1. 2004, čj. 302/03-04/ZP/Va/73, a o potvrzení odvoláním napadeného rozhodnutí.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, v souladu s rozvrhem práce byla věc přidělena pobočce krajského soudu v Liberci. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 17. 3. 2006, čj. 59 Ca 140/2004 - 54, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností ze dne 23. 3. 2006, doručenou soudu dne 29. 3. 2006 (dále „kasační stížnost I.“). V souvislosti se změnou právního zastoupení vzal stěžovatel kasační stížnost I.

výslovně zpět, a následně podal proti rozsudku krajského soudu další kasační stížnost, datovanou dnem 6. 4. 2006 a doručenou soudu téhož dne (dále „kasační stížnost II.“).

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že obě kasační stížnosti jsou podány stejnou osobou a směřují proti stejnému rozhodnutí, proto považuje za vhodné a hospodárné postupovat podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., a řízení o obou kasačních stížnostech spojit ke společnému projednání a rozhodnutí.

Podáním ze dne 30. 3. 2006, doručeným krajskému soudu dne 3. 4. 2006, vzal stěžovatel kasační stížnost I. výslovně zpět. Učinil tak prostřednictvím právního zástupce JUDr. M. Přílohou podání bylo zrušení plné moci udělené stěžovatelem JUDr. M. a pokyn stěžovatele advokátovi, aby podaná kasační stížnost byla vzata zpět.

Odvolání plné moci účastníkem je vůči soudu účinné, jakmile mu bylo účastníkem nebo zástupcem oznámeno (§ 28 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.). Odvolání plné moci udělené stěžovatelem JUDr. M. je vůči soudu účinné dnem 3. 4. 2006. Zpětvzetí kasační stížnosti I. ze dne 30. 3. 2006, doručené krajskému soudu s odvoláním plné moci dne 3. 4. 2006 proto bylo i vzhledem k výslovnému pokynu stěžovatele při odvolání plné moci účinné.

Stěžovatel vzal kasační stížnost I. zpět, Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti I. zastavil [§ 47 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

Ve vztahu ke kasační stížnosti II., Nejvyšší správní soud shledal, že byla podána opožděně.

Ze soudního spisu vyplynulo (viz plná moc ze dne 4. 8. 2004 založená na čl. 10), že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen JUDr. M., kterému bylo v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s. doručováno také písemné vyhotovení rozsudku krajského soudu ze dne 17. 3. 2006. Rozsudek mu byl doručen ve středu 22. 3. 2006.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti, byla středa 22. 3. 2006, proto je posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti středa 5. 4. 2006. Kasační stížnost II. byla podána osobně teprve ve čtvrtek 6. 4. 2006. Den, kdy bylo napadené rozhodnutí předáno stěžovateli jeho právním zástupcem, stejně jako změna v právním zastoupení stěžovatele, nejsou z hlediska běhu lhůty pro podání kasační stížnosti relevantní.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost II. jako opožděnou odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud nepřehlédl skutečnost, že kasační stížnost II. byla podána v době, kdy ještě probíhalo řízení o kasační stížnosti I., byť již bylo soudu doručeno její zpětvzetí. Soudní řád správní, na rozdíl od občanského soudního řádu, neobsahuje výslovnou úpravu týkající se zpětvzetí opravného prostředku a jeho opětovného podání (srov. § 207 odst. 2 o. s. ř.). Zároveň neexistuje zákonný základ pro přiměřené použití občanského soudního řádu, ve vazbě na ustanovení § 64 s. ř. s., neboť toto ustanovení nedopadá na část občanského soudního řádu o opravných prostředcích (část čtvrtá o. s. ř.). Není proto možné principiálně vyloučit opětovné podání kasační stížnosti poté, kdy došlo k jejímu zpětvzetí. I v takovém případě ovšem platí obecné principy soudního rozhodování, včetně překážky *litispendence*. Vezme-li tedy stěžovatel kasační stížnost zpět, a následně ji opět podá, Nejvyšší správní soud kasační stížnost opětovně podanou odmítne pro překážku věci zahájené [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.] - za předpokladu, že již dříve nebylo rozhodnuto o zastavení řízení ve vztahu k původně podané kasační stížnosti, neboť tím by překážka *litispendence* odpadla.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno (v posuzovaném případě ve vztahu ke kasační stížnosti I.) nebo byla-li kasační stížnost odmítnuta (v posuzovaném případě kasační stížnost II.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

